

ΚΑΛΕΣΜΑ
ΤΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ-ΑΝΕΡΓΩΝ
ΣΕ ΕΚΔΗΛΩΣΗ – ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

ΣΤΑΣΗ ΠΛΗΡΩΜΩΝ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ – ΑΥΤΟΜΕΙΩΣΗ ΤΙΜΩΝ
ΚΑΙ ΧΡΕΩΝ

ΠΕΜΠΤΗ 23/7, 19.00, ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Πέντε χρόνια τώρα η πολιτική της απαξίωσης όχι μόνο της εργασιακής μας δύναμης αλλά και της ζωής μας συνολικά (γνωστή και ως «μνημόνια») συνεχίζεται ακάθεκτη. Την εξυπηρετούν και την προωθούν τόσο η δεξιά όσο και η αριστερά του κράτους και του κεφαλαίου.

Εμείς, οι μισθωτοί εργαζόμενοι, οι άνεργοι/ες, οι φοιτητές-φοιτήτριες και νοικοκυρές που δημοσιεύουμε αυτό το κάλεσμα είμαστε άνθρωποι που συμμετείχαν όλα αυτά τα χρόνια στους πολύμορφους ταξικούς αγώνες, είτε μέσα στους χώρους εργασίας είτε στις εργατικές γειτονιές. Είμαστε αυτοί που, είτε ψηφίσαμε ΟΧΙ εννοώντας ΟΧΙ σε όλη την πολιτική της απαξίωσης είτε απείχαμε συνειδητά από το δημοψήφισμα αρνούμενοι τα διλήμματα της εξουσίας, μας ενώνει μια κοινή επιθυμία. Η επιθυμία να υπερασπιστούμε τα συμφέροντα της τάξης μας ενάντια στα συμφέροντα των μικρών και μεγάλων αφεντικών και να ενεργοποιήσουμε όλους τους δυνατούς τρόπους συλλογικής δράσης για την ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών μας.

Μας ενώνει, εν ολίγοις, η αναγκαιότητα

ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΟΡΑΤΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΜΑΣ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ ΜΑΣ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΧΩΡΟ

Μετά την ψήφιση του τρίτου Μνημονίου βρισκόμαστε σε ένα κρίσιμο σημείο για τη συνέχιση του αγώνα. Είμαστε αναγκασμένοι να επινοήσουμε κινηματικούς, ανταγωνιστικούς τρόπους έμπρακτης άρνησης των συνεπειών της εφαρμογής του Μνημονίου και **άμεσης ικανοποίησης των αναγκών μας** ενάντια στην άνευ προηγουμένου λεηλασία του άμεσου και έμμεσου μισθού μας και την ανεργία. Στην τρομοκρατία της «κρίσης του χρέους» και του grexit, που το κράτος και το κεφάλαιο έχουν εξαπολύσει εναντίον μας, αντιπροτάσσουμε την **παύση πληρωμών από τα κάτω**, δηλ. την παύση πληρωμής λογαριασμών, εισιτηρίων, δανείων κλπ με την οργάνωση άμεσων δράσεων στους τομείς αναπαραγωγής της εργασιακής μας δύναμης (υγεία, μεταφορές, εκπαίδευση) καθώς και σε δημόσιες υπηρεσίες (ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ) που οδηγούνται σε ιδιωτικοποίηση. Ταυτόχρονα, διερευνούμε γενικότερα τους τρόπους συλλογικής οργάνωσης μέσα και έξω από τους χώρους δουλειάς που θα ξεπεράσουν τους διαχωρισμούς μεταξύ των εργαζομένων και θα αντιστρέψουν την πορεία της καπιταλιστικής κρίσης ώστε να γίνουμε εμείς οι ίδιοι η κρίση του κράτους και του κεφαλαίου με τελικό στόχο την ανατροπή τους.

Γι' αυτό διοργανώνουμε τη σημερινή εκδήλωση στην Πλατεία Συντάγματος με θέμα

Ταξική οργάνωση ενάντια στην κρίση και μορφές δράσης

- **Παύση πληρωμών από τα κάτω**
- **Οργάνωση μέσα και έξω απ' τους χώρους δουλειάς**

καλώντας και δίνοντας το λόγο σε συλλογικότητες και άτομα που, όπως και μεις, ήδη βρίσκονται σ' αυτήν την κατεύθυνση και έχουν να καταθέσουν την κινηματική τους εμπειρία.

Φτύνουμε την «ανθρωπιστική βοήθεια» που θέλουν να μας παράσχουν οι ντόπιοι και διεθνείς καπιταλιστές και οι πολιτικοί που τους εκπροσωπούν. Δεν είμαστε επαίτες, δεν τους έχουμε ανάγκη· αυτοί εξακολουθούν και υπάρχουν χάρις στο δικό μας «ανθρωπισμό» και την εργασία που καταναγκαστικά τους παρέχουμε.

ΔΕΝ ΘΑ ΜΕΙΝΟΥΜΕ ΘΕΑΤΕΣ ΤΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ

ΔΕΝ ΘΑ ΚΟΙΤΑΜΕ ΣΤΗ ΒΙΤΡΙΝΑ ΤΑ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΟΥΣ

Γιατί παύση πληρωμών από τα κάτω;

- Αυτό που μας παρουσιάστηκε πριν από πέντε χρόνια ως «κρίση χρέους» δεν ήταν παρά το αποτέλεσμα μιας συνεχιζόμενης καπιταλιστικής κρίσης που τώρα οξύνεται. Το «δημόσιο χρέος» αυξανόταν σταθερά μέχρι το 2009 λόγω της αύξησης των δημόσιων δαπανών αλλά και λόγω της μείωσης της φορολογίας του κεφαλαίου. Έφτασε να εκτιναχθεί ως ποσοστό επί του ΑΕΠ όταν η κρίση κερδοφορίας των επιχειρήσεων απείλησε τις τράπεζες (μεταξύ των οποίων και τις γαλλικές και γερμανικές τράπεζες που κατείχαν ελληνικά κρατικά ομόλογα αξίας άνω των 120 δις δολαρίων). Το ελληνικό κράτος και η τρόικα έσπευσε να τις σώσει «κρατικοποιώντας» και «κοινωνικοποιώντας» το χρέος τους μέσω των μνημονίων.
- Με την «κρίση χρέους» και το φόβητρο της χρεοκοπίας (πρόσφατα και του gtexit) το κράτος και το κεφάλαιο κατάφεραν όλα αυτά τα χρόνια να υποτιμήσουν την αξία της εργασιακής μας δύναμης και να μας πειθαρχήσουν: λεηλατώντας το μισθό μας –άμεσο και έμμεσο–, μειώνοντας τις δημόσιες δαπάνες, αυξάνοντας τη φορολογία των κατοικιών μας και των ειδών πρώτης ανάγκης, πετώντας μας στην ανεργία, ιδιωτικοποιώντας κρατικές επιχειρήσεις κλπ. Χτες θεσμοθέτησαν τις **κατασχέσεις-εξπρές** ακόμα και της πρώτης κατοικίας, ενώ έπεται περαιτέρω επίθεση στις συντάξεις και τους μισθούς.
- Το χρέος, άρα, ενώ παρουσιάζεται ως «εθνικό ζήτημα», δεν είναι παρά μια μορφή ταξικής επίθεσης και τρομοκρατίας για να ενταθεί η εκμετάλλευσή μας και να δημιουργηθούν καλύτερες συνθήκες για την καπιταλιστική ανάπτυξη. (Ακόμα και τα δάση καίγονται κάθε καλοκαίρι γι' αυτό το λόγο). Από αυτή τη σκοπιά, δεν υπάρχει «χρέος της χώρας» γιατί δεν υπάρχει «κοινό πρόβλημα» εργατών και αφεντικών. Κάθε υποτιθέμενη λύση του ζητήματος του χρέους που το τοποθετεί σε εθνικά πλαίσια (επαναδιαπραγμάτευση, μερική ή ολική διαγραφή κλπ) προϋποθέτει μια «φιλολαϊκή» κυβέρνηση που θα πάρει υποτιθέεται φιλεργατικά μέτρα· εν ολίγοις συνεπάγεται τη διαρκή αναπαραγωγή και προπαγάνδη ενός κρατικιστικού και εθνικού σχεδίου διαχείρισης του καπιταλισμού, μια «υψηλή πολιτική», νέες μεσολαβήσεις. Τώρα που το παραμύθι με το «φιλολαϊκό» ΣΥΡΙΖΑ τέλειωσε, νέοι λαϊκιστές απατεώνες παραμονεύουν στη γωνία.
- Η απάντησή μας από τα κάτω, η άρνηση και κατάργηση του χρέους από τα κάτω σημαίνει **να σταματήσουμε εμείς οι ίδιοι να πληρώνουμε το ελληνικό κράτος, τους έλληνες καπιταλιστές, τους έλληνες τραπεζίτες**. Αυτό σημαίνει ότι σε πρώτη φάση στηρίζουμε το μισθό μας και τα άλλα μέσα επιβίωσής μας (όπως το σπίτι μας) αλλά γενικότερα το εντάσσουμε σε μια πρακτική **επανοικειοποίησης ολόκληρου του πλούτου** που εμείς οι ίδιοι παράγουμε. Όσον αφορά στους τομείς αναπαραγωγής και κυκλοφορίας της εργασιακής μας δύναμης (υγεία, εκπαίδευση, μεταφορές) και στα τιμολόγια των ΔΕΚΟ (νερό, φως), η άρνηση πληρωμής των λογαριασμών και των εισιτηρίων σημαίνει ότι αρνούμαστε στην πράξη τη μείωση του μισθού μας, αρνούμαστε να μετακυλιστεί το κόστος αναπαραγωγής της εργασιακής μας δύναμης από τα αφεντικά σε μας.

- Οι πρακτικές της στάσης πληρωμών, που ορισμένες απ' αυτές ήδη υπήρχαν τα πρώτα χρόνια της αντίστασης στην πολιτική της απαξίωσης (2010-2012), μπορούν και πρέπει να επεκταθούν και να συμπεριλάβουν την άρνηση πληρωμών

Των Δανείων στις τράπεζες

Των Φόρων (όπως την προκαταβολή του φόρου εισοδήματος που υποχρεώνονται να πληρώνουν καλυμμένοι μισθωτοί/δήθεν αυτοαπασχολούμενοι, όπως π.χ. οι μπλοκάκηδες,)

Των Εισιτηρίων στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς

Των Εισιτηρίων στα νοσοκομεία

Των Διδάκτρων και της σίτισης στα πανεπιστήμια

Και ταυτόχρονα να προχωρήσουμε στην επανοικειοποίηση του πλούτου με τη μορφή

Επανασυνδέσεων ρεύματος, νερού, τηλεφώνου

Σφραγίσματος βιβλιαρίων ανέργων και ανασφάλιστων

Απαλλοτριώσεων σε σούπερ μάρκετ

Καταλήψεων των μέσων παραγωγής και των ακατοίκητων σπιτιών

- Ένα τέτοιο κίνημα θα μπορούσε να ανοίξει πολλά ζητήματα περιεχομένου και μορφών κοινωνικής ζωής. Κι αυτό γιατί α) θα αντιμετώπιζε τις δημόσιες υπηρεσίες ως αυτό που πράγματι είναι, όχι δηλ. ως ουδέτερες αλλά ως κρατικές καπιταλιστικές επιχειρήσεις (κάποιες από αυτές –ΔΕΗ, ΕΛΠΕ, ΔΕΠΑ- μάλιστα είναι και ιδιαίτερα κερδοφόρες εν μέσω κρίσης) και β) θα προωθούσε την αλληλεγγύη και την κινηματική συνεργασία μεταξύ των εργαζομένων σ' αυτές και των χρηστών-καταναλωτών. Ένα τέτοιο κίνημα θα αντιλαμβανόταν ότι η ικανοποίηση των αναγκών μας δεν προϋποθέτει μόνο την αναβάθμιση των εργασιακών σχέσεων των εργαζομένων σ' αυτές τις υπηρεσίες αλλά και την ενοποίηση των αγώνων μας. Ένα τέτοιο κίνημα θα έθετε σε αμφισβήτηση τον ίδιο το ρόλο μας ως εργαζομένων από τη μια – χρηστών/καταναλωτών από την άλλη. Και θα έδειχνε, μέσα από την αλληλέγγυα δράση εργαζομένων – χρηστών των υπηρεσιών, ότι μόνο εν μέρει μπορούν να ικανοποιηθούν οι κοινωνικές ανάγκες μας στον καπιταλισμό.

- Η Στάση Πληρωμών από τα κάτω, η Αυτομείωση των τιμών και των χρεών και η Συλλογική Απαλλοτρίωση δημιουργούν αυτοοργανωμένες, κινηματικές κοινωνικές σχέσεις που ξεφεύγουν από τον έλεγχο των πολιτικών κομμάτων τόσο όσον αφορά τη μορφή (άμεση δράση από τα κάτω) όσο και το περιεχόμενο (ικανοποίηση των δικών μας αναγκών και όχι σχέδια «εθνικής σωτηρίας»). Δημιουργούν νέες μορφές κοινωνικότητας που στηρίζονται σε άμεσες κοινωνικές σχέσεις μέσω δικτύων αλληλεγγύης και αυτοοργάνωσης, σε αντίθεση με τα συριζάδικα «δίκτυα κοινωνικής αλληλεγγύης» που παθητικοποίησαν τα προηγούμενα χρόνια τον πληθυσμό, μοίρασαν την φτώχεια και άνοιξαν πολιτικά το δρόμο στο νέο μνημόνιο.

- Ένα τέτοιο κίνημα ανοίγει δυνητικά το δρόμο για έλεγχο από τα κάτω των δημόσιων υπηρεσιών μέσω της εγκαθίδρυσης μιας δυαδικής εξουσίας, όπου με τη μορφή γενικών συνελεύσεων εργατών – χρηστών σε ταξική βάση θα συνδιαμορφώνονται οι αποφάσεις για τη χρήση των υπηρεσιών, θα σαμποτάρονται αποφάσεις, νόμοι και μνημόνια που μας έρχονται από τα πάνω κλπ.

- Ένα τέτοιο κίνημα βάζει το ζήτημα της άμεσης οικειοποίησης του πλούτου διεκδικητικά και ανταγωνιστικά και δεν προωθεί το μοίρασμα της φτώχειας μας. Όσο υπάρχει το κράτος και το κεφάλαιο δεν έχει νόημα να λέμε ότι μπορούμε να ζήσουμε σε εναλλακτικές νησίδες αυτοδιαχείρισης ή αλληλοβοήθειας. Μπορεί τέτοια πειράματα να είναι χρήσιμα για να αρχίσουμε να αποκτούμε τον έλεγχο της ζωής μας, αλλά μπορεί επίσης, απλά ξαναμοιράζοντας τη φτώχεια μας, να διευκολύνουμε απίστευτα το κράτος προσφέροντας σ' αυτό τζάμπα υπηρεσίες και από το «δεν πληρώνω» να καταλήξουμε στο εθελοντικό «δεν πληρώνομαι».

- Η οργάνωση τέτοιων κινηματικών πρακτικών προϋποθέτει το συντονισμό τους και τη

συνεργασία ενδεχομένως με σωματεία που έχουν μια τέτοια οπτική στάσης πληρωμών και ξεφεύγουν από το συντεχνιασμό. Επειδή τα όρια του συνδικαλισμού και η αναποτελεσματικότητά του είναι εμφανή εδώ και χρόνια, μια οργάνωση κινήσεων σε επίπεδο γειτονιάς/συλλογικοτήτων που μπορεί να συμπεριλάβει τόσο τα τοπικά σωματεία όσο και τους μεμονωμένους εργαζόμενους μπορεί να έχει καλύτερα αποτελέσματα. Επίσης, επειδή έχουμε και το ιστορικό παράδειγμα του κινήματος αυτομείωσης και στάσης πληρωμών στην Ιταλία της δεκαετίας του 1970, όπου ήταν τα συνδικάτα αυτά που κήρυξαν τη λήξη του κινήματος για να μπορούν να συναποφασίσουν με τη νέα κυβέρνηση τις εθνικές συλλογικές διαπραγματεύσεις, ας κρατάμε και μια πισινή σχετικά με το ρόλο που μπορεί να παίξουν.

**ΘΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΠΙΣΩ Ο,ΤΙ ΜΑΣ ΑΝΗΚΕΙ! ΞΕΡΟΥΜΕ ΟΤΙ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ Η
ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΠΙΟ ΑΜΕΣΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ ΜΑΣ ΟΔΗΓΕΙ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑ
ΣΤΗΝ ΟΙΚΕΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΜΕΣΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ, ΔΙΑΝΟΜΗΣ ΚΑΙ
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΠΟΥ ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΕΣ
ΓΕΝΙΕΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΜΕ**

Δεν είμαστε πατριώτες, δεν αγωνιζόμαστε κάτω από καμιά εθνική σημαία. Πατρίδα μας όλη η γη. Όπως δεν αγωνιζόμαστε κάτω από την ταυτότητα του «καταναλωτή», έτσι δεν αγωνιζόμαστε και κάτω από τις θολές και παραπλανητικές ταυτότητες του «πολίτη», του «κατοίκου / γείτονα», του «ατομικού ιδιοκτήτη» και του «λαού» που οι απανταχού απατεώνες πολιτικοί χρησιμοποιούν για να συσκοτίζουν την πραγματικότητα της κοινωνικής ανισότητας, της φτώχειας και της εκμετάλλευσης της εργασίας.

Με την εξαίρεση των φασιστών, των ρατσιστών, των σεξιστών και των σταλινικών, καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες, όλους τους ανθρώπους που αγωνίστηκαν αυτόνομα τα προηγούμενα χρόνια και συνεχίζουν να αγωνίζονται μέσα στους χώρους εργασίας και τις γειτονιές ενάντια στην πολιτική της απαξίωσης και της αφομοίωσης, για να συνεχίσουμε την από κοινού οργάνωση της αντίστασής μας στους εφαρμοστικούς νόμους του νέου μνημονίου που ψηφίζονται αυτές τις μέρες στη Βουλή από την άτυπη οικουμενική κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ-ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΠΟΤΑΜΙ. Και πάνω απ' όλα να βρούμε τρόπους άμεσης ικανοποίησης των αναγκών μας.

Συνέλευση εργαζομένων-ανέργων στην Πλατεία Συντάγματος